

Herdabrev för Livets söndag 2023

Kära bröder och systrar i Stockholms katolska stift!

Advent är en tid av längtan och väntan. Vi ser fram emot Jesu ankomst, han som är livets herre, ja, själva ”vägen, sanningen och livet” för oss som tror på honom. Johannes Döparen bereder vägen för honom, så att hans sanning skall lysa upp vår väg genom livet. Advent är en tid av djupare omvändelse till Jesus. Vi behöver också Jungfru Marias hjälp för att komma Jesus närmare och efterfölja honom mer hängivet. När vi idag firar Livets söndag är det för att vi alla skall få större tacksamhet för livets gåva och mer vördnad för livets okränkbarhet. Maria kan hjälpa oss, så att denna omvändelse till själva livet, som är Guds stora gåva, blir mer konkret. Vi kan aldrig tacka Gud – och våra föräldrar – nog för livets gåva.

I Heliga Hjärtas klosterkyrka finns en staty av den havande Jungfru Maria som vittnar om hennes förundran över den stora nåd som hon har fått: att få föda Faderns enfödde Son till detta livet. Under advent får vi förena oss med Maria i glädje och hopp inför Jesu ankomst till vår värld. Hon får bära det foster som skall bli världens Frälsare. Hon vill beskydda varje foster, så att det tas emot med kärlek och får födas till vår värld. Tillsammans med Maria ber vi att hennes Son förbarmar sig över varje foster och ger dess moder det mod som krävs för att låta detta barn få se dagens ljus. Vi ber för alla blivande mödrar: att de skall få dela Jungfru Marias glädje och förundran över det nya liv som spirar inom dem. Vi ber för de mödrar som är i svårigheter och behöver sina medmänniskors hjälp för att kunna föda sitt barn. Vi har alla en skyldighet att hjälpa dessa mödrar. Som katolska kristna tror vi att rätten till liv gäller alla från det första späda ögonblicket i moderlivet. Därför måste vi göra allt vad vi kan för att hjälpa de kvinnor som befinner sig i svårigheter, så att det barn de bär på kan bli välkomnat till livet.

I Uppsala Domkyrka finns en nutida avbildning av Maria strax utanför det kor som under medeltiden var vigd åt henne. Här ser vi en till synes helt vanlig kvinna som ser sig oroligt omkring. Så skulle vi kunna tänka oss att Maria kan ha sett ut när hon inte kunde hitta sin tolvårige son i Jerusalems tempel. En mor i vår tid känner ofta oro när barnet börjar växa upp och möter en hård verklighet. Ofta blir barnets grundtrygghet naggad i kanten. Tidigt i livet konfronteras barnet med våld, med pornografi, med mobbning. Varje barn har rätt att få förbli barn och att få bada i kärlek och omsorg. Vi ber om Jungfru Marias förbön för alla barn som växer upp, inte minst i det som man brukar kalla utsatta områden i vårt land. Vi hör med fasa hur barn skjuter ihjäl andra barn. Också barn i våra församlingar drabbas. Vi måste arbeta mer medvetet för att ge de barn som växer upp i vårt samhälle tillräckligt med tid för att förbli barn. Som katolska kristna som tror på livets okränkbarhet måste vi göra mer för att hjälpa de föräldrar som har

svårigheter att ge sina barn en kärleksfull och trygg miljö. Vi tror också på Guds förbarmande och förlåtelse för de barn som gjort sig skyldiga till mord och våldtäkt. Vi får aldrig avskriva någon som ett hopplöst fall. Jesus är allas Frälsare. Alla måste få en möjlighet att ta emot hans nåd, förlåtelse och barmhärtighet. Vi måste alla omvända oss till en djupare kärlek till Jesus, som kom för att hela de sjuka och förvandla syndare till heliga. Vår vördnad för livets gåva förpliktar oss att ta oss an också den som tagit en annan människas liv. Guds barmhärtighet känner inga gränser. Han är samtidigt den ende som har rätt att döma någon av oss. Lyckligtvis. Det kan vara fruktansvärt att dömas av människor. Varje människa är skapad till Guds avbild och måste respekteras.

En av de vackraste medeltida Mariabilderna är den så kallade Öjamadonnan. Här ser vi den sörjande Gudsmoan, vars hjärta är genomborrad av ett svärd där hon står vid sin Söns kors. Otaliga människor som lider och sörjer kan identifiera sig med moan som ser sitt barn förblöda. Hur många mödrar sörjer inte sina barn som dödas i krig och konflikter över hela vår värld. Vi lider med dem. Vi ber för dem. I den lidande Jungfru Maria får Guds medlidande med den lidande mänskligheten ett mänskligt ansikte. I den korsfäste Jesus kommer Fadern själv oss till mötes, för att vår själviskhet och synd skall omvandlas till medkänsla och omsorg om varje lidande människa. Vid övergången från detta liv behöver vi alla få erfara både Guds och våra medmänniskors speciella kärlek och omsorg. Franciskus talar om döden som Syster Död, som ömt vill slussa oss över till andra sidan. Den helige Josef är de döendes skyddshelgon. De döende har rätt att få all den vård och smärtlindring som krävs. De behöver alla få erfara mänsklig närhet och omsorg och inte minst andlig hjälp inför den sista resan. När något av detta saknas – och det gör det tyvärr ganska ofta i vår tid – då höjs genast röster som kräver att man helt sonika utsläcker livet. Som katolska kristna tror vi att varje människa har rätt till den naturliga döden, men då måste vi mer aktivt verka för att det blir så bra som möjligt för de döende. I vår tid ser vi att ensamheten har blivit ett socialt problem. Allra tydligast blir det vid döden då många är helt ensamma. Tillsammans med alla människor av god vilja får vi samverka för att ge människor en så god och mild död som möjligt. Vi ber tillsammans med Jungfru Maria, hon som såg sin egen Son dö, för att alla döende skall få Guds nåd och hjälp att dö en värdig död som avslutning på ett gott liv.

Under advent behöver vi både Johannes Döparen som manar oss till omvändelse och Jungfru Maria som hjälper oss att överlåta oss till Jesus Kristus. Livets söndag påminner oss om livets oskattbara gåva, det liv som börjar här i tiden och som är menat att bestå i all evighet i Guds härlighet. Så viktigt är vårt lilla liv för Gud.

Med min förbön och välsignelse, +Anders Arborelius ocd